

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, a dr. Kelemen Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a Kocsó és Társai Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Kocsó Tünde ügyvéd által képviselt I.r. és a Kiss-Tápay-Viszlói Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Kiss György ügyvéd által képviselt **Gyömrő Város Önkormányzat Polgármesteri Hivatala** (2230 Gyömrő, Szabadság tér 1.) II.r. alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2006. december 6. napján kelt 22.P.22.918/2005/18. számú ítélete ellen a felperes 2007. január 4. napján 19. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az I. és II.r. alpereseknek 150.000 - 150.000 (százötvenezer - százötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 2005. május 5. napján előterjesztett keresetében 10.000.000 Ft, ennek 2002. július 1. napjától a kifizetés napjáig számított évi 11 %-os kamata és a perköltség megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni az alpereseket. Előadta, hogy a tulajdonát képező ingatlanon a leánya részére adott engedély alapján az építési engedélyezési eljáráshoz szükséges tervdokumentációt az I.r. alperes készítette és vette át az érte járó díjat is, de a tervek - lévén az I.r. alperes a II.r. alperes alkalmazottja - Sz.Cs. neve alatt szerepeltek. Az engedélyezési eljárás lezárulta után, amikor az építkezés elért ahhoz a szakaszhoz, amelyben

egyértelművé vált, hogy a nyílászárók nem megfelelő, térdmagasságba esnek, a felperes leánya kérte, hogy a falakat további téglasorral megemelhessék, továbbá sátoztetőt létesíthessenek. Erre ideiglenes megoldást kért figyelemmel a földszint többszöri beázására is. Az I.r. alperes a II.r. alperes nevében tájékoztatta őket arról, hogy ez engedély köteles, melyre tekintettel az eredeti építési engedélyt módosították, de az a szomszéd fellebbezése nyomán nem emelkedett jogerőre. Bár fóliatakarással próbáltak védekezni, az esőzések miatt mind az épületben, mind az ingóságaikban jelentős kár keletkezett veszélyeztetve a bentlakók egészségét is. Az alsószint rendbehozatalának költségét illetve értékcsökkenését 8.000.000 Ft-ban, az ingóságokban bekövetkezett kárt 2.000.000 Ft-ban határozta meg. A kárból biztosítás alapján csak 150.000 Ft térült meg, mert a biztosító méltányosságból ennyit térített a lakásbiztosítás alapján. Az építkezésre biztosítás nem volt. Az I.r. alperessel szembeni követelését hibás teljesítésre alapozta (Ptk. 305. § (1) bekezdése, 310. §-a, 318. § (1) bekezdése), mert a tervek a parapetmagasságot rosszul határozták meg. A II.r. alperessel szembeni követelését pedig a Ptk. 349. § (1) bekezdésére, az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (Épt.) 34. § (4) bekezdésére és 36. §-ára alapozta, mert a kár elhárítható lett volna, ha észleli a tervek nem szakszerű voltát, illetve ha az építető beadványaira a 46. § (4) és 47. § (2) bekezdése szerinti határozatot hoz. Pótlólag előadta, hogy a terv nem volt szabályszerű, ez vezetett az építkezés leállításához.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték és a felperes perköltség fizetésére kötelezését.

Az I.r. alperes mind jogalapjában, mind összecszerűségében megalapozatlannak tartotta a keresetet. Valótlannak minősítette azt az állítást, hogy az építkezés tervdokumentációját ő készítette volna, az építkezés tekintetében csak mint a II.r. alperes képviselője járt el. A helyszínen a tervdokumentáció benyújtása előtt azért tartott szemlét az építető kérelmére, hogy ne készüljön olyan tervdokumentáció, ami a II.r. alperes jogszabályból eredő elvárásainak nem felel meg. Szerződés hiányában teljesítésre nem volt köteles, így a kellékszavatossága sem állhat fenn. Kifogásolta, hogy az állítólagos 2002-ben bekövetkezett kárt csak három évvel később érvényesítette a felperes. Az összecszerűséget kiemelkedően eltúloztának minősítette, mert az ingatlan 2001. évi értéke ezt az összeget nem érte el. Pótlólag előadta, hogy felesége, 1996. eleje és 2002. eleje között a tervező, Sz. Cs. mellett töltötte gyakorlati idejét, de tagadta, hogy akár ő, akár a felesége a tervezési szerződésben fél lett volna.

A II.r. alperes is mind jogalapjában, mind összecszerűségében alaptalannak minősítette a felperes követelését. Tagadta, hogy az építésengedélyezési eljárásban nem tartotta volna meg a jogszabályi előírásokat. Hivatkozott arra, hogy az építőipari munkafolyamat szakszerű szervezése a műszaki vezető feladata. A felperes tervmódosítási kérelme nem hozható összefüggésbe az építést engedélyező törvényes hatósági eljárással, a kérelem műszaki szempontból indokolatlan volt, elsősorban az építető megváltozott elképzeléseit szolgálta, de mert a módosítás törvényes feltételei fennálltak, arra a II.r. alperes az engedélyt

megadta. A 2002. június 10-i építéshatósági ellenőrzéskor a felelős műszaki vezetőt a beázás miatti megfelelő állagmegóvásra felszólította, aki az építési napló tanúsága szerint erre az építető figyelmét felhívta. A kár a felperes saját gondatlanságának és az érdekkörében felmerülő okok következménye. A II.r. alperes azon túl, hogy kérelmekre soron kívül intézkedett, minden alkalommal az építető segítségére sietett és maximális keretösszegű rendkívüli segílyt is juttatott. A Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti felelősségi alakzat azért sem alkalmazható, mert a felperes a rendes jogorvoslat lehetőségét nem vette igénybe.

A Pest Megyei Bíróság 2006. december 6. napján meghozott 22.P.22.918/2005/18. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II.r. alperesnek 300.000 - 300.000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a peres eljárás illetékét az állam viseli. A felperes képviselte érdekében kirendelt az Ügyvédi Iroda ügyvédi munkadíját 50.000 Ft-ban állapította meg és rendelkezett annak a Pest Megyei Bíróság ellátmánya terhére történő kiutalásáról.

Az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a tervezési szerződés kik között jött létre. A felperes állította, hogy az építető leánya, N. J. volt, a tervező pedig az I.r. alperes. A felek a tervezési szerződést nem foglalták írásba, ezért a tervező személyét a felek előadása és a benyújtott okiratok alapján kellett megállapítani. A terveket Sz. Cs. írta alá, és ő volt, aki 2002. május 8. napján kelt nyilatkozatával hozzájárult, hogy L. I. a terveket módosítsa. Az I.r. alperes tagadásával szemben a felperesnek az elsőfokú bíróság szerint nem sikerült bizonyítania, hogy a tervezési szerződés a felperes leánya és az I.r. alperes között jött volna létre. Az elsőfokú bíróság szerint a felperes és az I.r. alperes között nem keletkezett jogviszony, az I.r. alperes sem szerződésen kívül okozott kárért, sem hibás teljesítés miatt bekövetkezett kárért nem tartozik felelősséggel (Ptk. 339. § (1) bekezdés). Mindazonáltal rögzítette, hogy amennyiben a terveket az I.r. alperes készítette volna is, a felperes károsodása és az elkészített tervek között nincs ok-okozati összefüggés. Az eredeti terv szerint a tetőtéri ablakok parapetmagassága 60 cm lett volna. A tervek módosítására amiatt volt szükség, mert a felperes (az építető) az eredeti tervekhez képest a tetőtéri ablakok helyének megváltoztatását kérte. A tervek változtatása kizárólag a felperes és az építető magatartásával okozati összefüggésben vált indokolttá. A beázás pedig a tervek módosításának és az újabb engedélyezési eljárásnak az időszakában történt. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság mellőzte annak további bizonyítását, hogy a felperes leánya a tervezési szerződést ténylegesen kivel kötötte meg.

A II.r. alperes feladatát az elsőfokú bíróság abban határozta meg, hogy az Épt. 34. § (4) bekezdése alapján az építési hatósági eljárásban érvényt szerezzen a jogszabályi rendelkezéseknek és az építési műszaki követelményeket biztosítva a felek jogos érdekvédelmének. Az Épt. 36. §-a szerint akkor adható ki az építési engedély, ha a tervezett építkezés a helyi építési szabályoknak is megfelel és az országos építési szakmai követelmények megtartása biztosítható. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az eredeti terv és engedélyezési tervdokumentáció

összességében megfelelt a 253/1997. (XII. 20.) Korm. rendelet 54. §-ában írt követelményeknek, és így a II.r. alperes mint építésügyi hatóság jogszerűen járt el, amikor az építési engedélyt kiadta, amit egyébként fellebbezés nyomán a másodfokú hatóság is jóváhagyott. A II.r. alperes tehát nem valósított meg jogsértő magatartást vagy olyan mulasztást, ami a felperes kárával okozati összefüggésben állna. Ezért mindkét alperessel szembeni keresetet elutasította.

Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy az eredeti tervek módosítása a felperes és az építető igénye alapján történt, ezért vált indokoltá újabb engedélyezési eljárás lefolytatása, az építkezés leállítása ezzel állt okozati összefüggésben. Hogy az építkezés leállításának ideje alatt nagyfokú esőzések következtében beázások történtek, az alperesek magatartásával összefüggésben nem áll.

A felperes költségmentességére tekintettel az eljárási illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett, míg a alperesek oldalán felmerült általános forgalmi adóval növelt összegű perköltség (ügyvédi munkadíj) megtérítésére a felperest a Pp. 78. § (1) bekezdésére utalva kötelezte. A felperes képviseletére kirendelt pártfogó ügyvéd általános forgalmi adóval növelt összegű díjának megállapítását a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 5. § (1) bekezdés b) pontjával, 5. § (6) bekezdésével indokolta.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, vagy ha erre a másodfokú bíróság nem látna lehetőséget, hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte. Az elsőfokú bíróság ítéletének ténymegállapításait megalapozatlannak és iratellenesnek minősítette, melyből levont jogi következtetések helytelenek és életszerűtlenek. Hivatkozott arra, hogy mind a felperes, mind N. J. és N. V. tanúk mindvégig következetesen állították, hogy kivel kötötték meg a szerződést, kinek fizették meg a díjat, hogy L. I. nem ők kérték a tervek módosítására, amit a tervező maga is elismert. Mindezt az I.r. alperes nem tudta megcáfolnia. Az elsőfokú bíróság nem adott helyt azon indítványának, hogy tanúként hallgassa ki Sz. Cs. férjét, aki igazolni tudta volna, hogy a feleségét nem a felperes és családja bízta meg a perrel érintett munkával. Ezért az elsőfokú bíróság megalapozatlanul állapította meg, hogy a terveket Sz. Cs. készítette. Azzal sem értett egyet, hogy még ha az I.r. alperes készítette volna is a tervet, a károsodásával az nincs okozati összefüggésben. A tervező feladata lett volna a megbízók megfelelő tájékoztatása, hiszen mint nem szakemberek esetleg nem veszik észre, hogy a tervek nem felelnek meg az elképzeléseiknek, eltérnek a szokványostól, minthogy a parapetmagasság, belmagasság, kiegészítő korlát nem a mindennapi életben használt fogalmat takarnak. V. J. tanú említette, hogy a felperes családját a parapetmagasság lepte meg a kivitelezés során, a már beszerzett ablakokat a szokványos 90 cm-es parapetmagasság mellett a tervek alapján nem lehetett beépíteni. Eerre azonban a tervező a megrendelő figyelmét nem hívta fel, ami sérti a Ptk. 277. § (2) és (3) bekezdését. A II.r. alperes felelősségét illetően fenntartotta, hogy az építési napló bejegyzése alátámasztja jogi álláspontját, miszerint amennyiben korábban engedélyezték volna N. J. beadványaira az aljzatbeton elkészítését, a kár nem, vagy kevésbé következett volna be. Az Épt. 46.

§ (4) és 47. § (2) bekezdése szerinti eljárás esetén kára nem következett volna be, vagy nem ilyen mértékben. Sérelmezte a megállapított elsőfokú perköltség mértékét is, melyet eltúlzottnak minősített, hiszen ha a pert csak a költségmentesség engedélyezése mellett tudta megindítani, miként tudná megfizetni a 600.000 Ft perköltséget. Hivatkozott arra, hogy olyan felvilágosítás kapott, miszerint a perrel kapcsolatban semmilyen költsége nem lesz.

A másodfokú eljárásban az új jogi képviselő által előterjesztett előkészítő irat szerint, az elsőfokú bíróság csak azért nem mondta ki az alperesek kártérítési felelősségét, mert nem állapítható meg okozati összefüggés a felperes kára és az alperesek jogsértő magatartása között. Ezt alapvetően hibás következtetésnek tartotta. A felperes és az építető azért kényszerült az építkezés leállítására, mert a térdfalak megépítése után azt a tájékoztatást kapták, hogy abban az állapotban, az akkori tervek alapján történő továbbépítés esetén nem kaphatják meg a használatbavételi engedélyt, ami nemcsak az elsőfokú eljárás során eltúlzott szerepet kapó rácsok felszerelése miatt nem lehetséges, hanem a belmagasság nem jogszabály szerinti mérete miatt sem. Ezt a tájékoztatást a felelős műszaki vezetőtől kapta. Úgyszintén ő közölte, hogy a közművek kialakítása is szükséges lenne, ami a tervek szerint nem lehetséges, mert a létesítendő lakások így nem felelnek meg a biztonsági, egészségügyi előírásoknak. Erre a tanúvallomásra az elsőfokú bíróság nem fordított kellő figyelmet, noha így kiderült volna, hogy nem a felperesi igények változtak, hanem hogy nem érik el a kívánt célt, a jogszabályszerű lakások létesítését. Hivatkozott arra, hogy többszörös tanúvallomás (felperes, N. J. és N. V.) állította, hogy a terveket az I.r. alperes készítette, aki a II.r. alperes alkalmazottja, majd a maga készítette terveket elbírálta, és az engedélyt kiadta. A felperesi állítást erősítette az I.r. alperes nyilatkozata, miszerint végez hasonló jellegű tervezői munkát, és nem tagadta a tanúk által elmondott újsághirdetés feladását sem. Perdöntőnek minősítette a tervező házastársával tanúvallomását annak alátámasztására, hogy a tervező az I.r. alperes volt, de ezt a bizonyítást az elsőfokú bíróság mellőzte. Ha a másodfokú bíróság kétséget kizáróan megállapítja, hogy a terveket az I.r. alperes készítette, úgy a kereset jogalapja mind vele, mint a II.r. alperessel szemben fennáll. A tervek átdolgozásának szükségessége miatt állt le az építkezés, és ennek tartama alatt következett be a káresemény.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmeikben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását a felperes másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérték.

Az I.r. alperes hivatkozott arra, hogy a felperes nem tudta bizonyítani azt az állítását, miszerint a tervezési szerződést a felperes leánya, mint építető vele kötötte volna meg. Ez nem is felel meg a tényeknek, az I.r. alperes nem állt a tervezési szerződés alapján jogviszonyban sem a felperessel, sem a leányával, így hibás teljesítéssel összefüggésben felmerülő kárért nem felel. Azt is helyes ítéleti megállapításnak minősítette, hogy még ha lett volna is a tervek elkészítésére megbízása, az elkészített tervek és a felperest ért kár között nincs okozati összefüggés. A tervek megváltoztatásának oka az, hogy a felperes kérte a tetőtéri ablakok helyének

módosítását. A Ptk. 305. § (1) bekezdésére alapított igény a keresetindításig elévült, a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti felelősség megállapításához szükséges jogellenes magatartás mibenlétét a felperes nem határozta meg. A perköltséget támadó fellebbezés kapcsán előadta, hogy annak megállapítása a jogszabálynak megfelelt, nem minősül eltúlzottnak.

A II.r. alperes a felperes követelését változatlanul mind jogalapjában, mind összecszerőségében megalapozatlannak és bizonyíthatatlannak minősítette. Az építéshatósági eljárás során a hatályos jogszabályok szerint járt el, a felperes kérelmeire soron kívül intézkedett. A felperes építési szándékát tartalmazó építési engedélyt a másodfokú hatóság fellebbezés nyomán helybenhagyta. A felperesnek a kiegészített műszaki leírás, mint a tervdokumentáció része rendelkezésére állt. Az építőipari munkafolyamat szakszerű szervezése a műszaki vezető feladata. A 2002. június 10-i építéshatósági ellenőrzés során a II.r. alperes felszólította a felelős műszaki vezetőt a beázás miatti megfelelő állagmegóvásra, aki ugyanerre a felperes figyelmét az építési naplóban felhívta, vagyis a kár elsősorban a felperes gondatlansága miatt, a saját érdekkörében felmerült ok következménye. A felperes a korlát felszerelésének szükségességéről tudott, az ellen az engedélyezés időpontjában kifogást nem emelt, jogorvoslati kérelmet nem nyújtott be. Az építésügyi szabályok nem tiltják az alacsony parapetmagasságú ablakok, nyílások létesítését, ha a balesetvédelmi előírásokat megtartják. Az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben helyesnek minősítette. A bizonyítás a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte, de az elsőfokú eljárásban a II.r. alperes felelősségét nem tudta bizonyítani. A fellebbezésben jelzett tanú meghallgatására vonatkozó indítvány elutasításával kapcsolatos kifogást és a Ptk. 277. § (2) és (3) bekezdésére történő hivatkozást a vonatkozásában nem tartotta értékelhetőnek. Az Épt. 46. § (4) bekezdésre a felperes alaptalanul hivatkozott, mert a II.r. alperes a törvényi kötelezettségének eleget tett, a 47. § (2) bekezdésének felhívását pedig kétségbeesett kísérletnek minősítette a felperes saját felelősségének áthárítására. A II.r. alperes az elsőfokú eljárásban perköltség megállapítását kérte konkrét összeg megjelölése nélkül, mindazonáltal a perköltség meghatározásakor az elsőfokú bíróság nem valósított meg jogszabálysértést.

Az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezés hiányában a pártfogó ügyvédi díjat megállapító részében jogerőre emelkedett (Pp. 228. § (4) bekezdés). A másodfokú bíróság az ezt meghaladó rendelkezéseket bírálta felül.

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

A másodfokú bíróság a tényállás kiegészítése keretében rögzíti, hogy az építési engedély iránti kérelem dokumentációjában található a 2001. július 20. napján kelt felperestől és házastársától származó nyilatkozat, mellyel hozzájárultak, hogy leányuk, N. J. a tulajdonukat képező, perrel érintett ingatlanon meglévő családi ház fölé önálló tetőtéri lakásokat építsen.

E kiegészítéssel az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg, és abból a jogszabályok helyes értelmezésével vont le arra következtetést, hogy a felperes és az I.r. alperes között szerződéses jogviszony nincs, így erre alapozva szerződésszegés miatt az I.r. alperes a felperessel szemben felelősséggel nem tartozik. Úgyszintén helyesen állapította meg, hogy a II.r. alperes a felperes tulajdonát is képező ingatlanon folytatott építkezéshez kapcsolódó építésigazgatási eljárás során nem valósított meg olyan jogellenes magatartást, ami a Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősségét megalapozná.

A perrel érintett házas ingatlan a felperes és házastársa egymás között egyenlő arányú tulajdonát képezi. A felperes nem rendelkezett a házastársától származó olyan felhatalmazással, ami alapján az ingatlan egészét érintő igényt érvényesíthetett.

A perben egyértelműen megállapítható, hogy a felperes (és házastársa) nem állt jogviszonyban a tetőtérbeépítés terveit elkészítő tervezővel. A felperes (és házastársa) az építetővel állt jogviszonyban, amikor részére a tulajdonukat képező ingatlanra az építkezést megengedték. A tervezésre vonatkozó szerződést értelemszerűen az építető kötötte meg, de az nem a felperes volt. Így - ahogy erre az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott -, felperes és az I.r. alperes között nem keletkezett jogviszony. A tervezési szerződésben félként a felperes nem szerepelt, így a tervező és közte a hibás teljesítés miatt bekövetkezett kárért való felelősség nem vizsgálható.

Ha az építkezés folytán a felperest (és házastársát) kár érte, azért szerződéses kapcsolat alapján az építető tartozik felelősséggel, mert az ő kötelezettsége volt a munkálatok olyan módon történő megszervezése, ami mellett az épületben és az ott elhelyezett ingóságokban kár nem következhet be.

Mivel a perben jelentőséget kapott, a másodfokú bíróság a következőket rögzíti.

Az építető és a tervező írásbafoglalt szerződést nem kötött. A tervek tetőtérbeépítésre vonatkoztak, a felperes és házastársa hozzájáruló nyilatkozata is tetőtéri lakások létesítésére irányult. Ezért önmagában az a körülmény, hogy az engedélyezett tervek tetőtérbeépítést tettek lehetővé, a felperesnek és az építetőnek érdeksérelmet nem idézhetett elő. A felperes szerint hiányzott a hatósági kontroll, mert az I.r. alperes mint tervező által készített terveket a II.r. alperes képviselőjében eljárva engedélyezte. Tényszerűen azonban a hatósági kontroll e nem bizonyított körülménytől függetlenül érvényesült, hiszen a szomszéd fellebbezése nyomán mind az eredeti, mind a módosított tervek másodfokú felülvizsgálata a Pest Megyei Közigazgatási Hivatal által megtörtént, és az elsőfokú határozatokat - számszaki pontosítások mellett - helybenhagyta.

A felperesnek azon túlmenően, hogy ki készítette a terveket, azt is bizonyítani kellett volna, hogy az elkészített terv nem felelt meg a megrendelésben foglaltaknak vagyis, hogy a terven a parapetmagasság nem a megrendelés szerinti méretű. Ezt

a felperes nem bizonyította. A felperes csak állította, hogy a tervek nem feleltek meg a jogszabályi előírásoknak, azonban ennek miben létét nem határozta meg. Az elsőfokú eljárásban a parapetmagasság azért kapott jelentőséget, mert a felperes és a tanúként meghallgatott leányai ezt hangsúlyozták. A fellebbezés kiegészítése szerint az építető azért kényszerült az építkezés leállítására, mert a térdfalak megépítése után azt a tájékoztatást kapta, hogy abban az állapotban, az akkori tervek alapján történő továbbépítés esetén nem adják ki a használatbavételi engedélyt, nemcsak rácsok felszerelésének szükségessége miatt, hanem mert a belmagasság nem jogszabály szerinti méretű, továbbá a közművek kialakítása is szükséges lenne, ami a tervek szerint nem lehetséges, mert a létesítendő lakások így nem felelnek meg a biztonsági, egészségügyi előírásoknak. Az elsőfokú bíróság indítványra tanúként hallgatta ki, az építkezés felelős műszaki vezetőjét, aki azonban csak a parapetmagasságot jelölte meg olyan okként, ami az építetőt meglepte, és ami a terv módosítására sarkallta. A rendelkezésre álló bizonyítékok ténylegesen azt támasztották alá, hogy az építetői igények változtak, és ezért kellett a terveket módosítani (L. I. tanúvallomása). A tervmódosítás nélkül nem következik be az a helyzet, hogy az építkezést fel kell függeszteni, de az építkezés átmeneti leállítása sem idézett volna elő károsodást, ha a megfelelő védelmet az építető és saját érdekében a felperes elvégzi. Az ennek elmulasztása miatt keletkezett kárt másra nem háríthatja át.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazott jogszabályi környezetben megalapozottan állapította meg, hogy a felperes - egyébként felmerültében és összecszerűségében semmilyen szinten nem igazolt - kára megtérítéséért az alpereseket felelősség nem terheli.

Megalapozatlanul sérelmezte a felperes az alperesek képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíj mint perköltség megállapítását. A költségmentesség a pervesztes felet nem mentesíti az ellenérdekű fél költségének megtérítése alól (Pp. 86. § (3) bekezdés), és a felperes által megjelölt pertárgyértékhez viszonyítva az elsőfokú bíróság az alperesek javára egy a jogszabály által (32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pont) meghatározott mértékhez képest felére csökkentett perköltség megfizetésére kötelezte. Annak további mérséklésére nincs lehetőség.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A perköltség viseléséről szóló rendelkezés a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdésén alapult. A pervesztes felperes számára engedélyezett költségmentesség (Pp. 84. § (1) bekezdés a) pont) folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli. Az alperesek képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíj megállapítása a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és 4/A. § (1) bekezdésén alapult azzal, hogy az az általános forgalmi adó összegét tartalmazza.

Budapest, 2007. március 8.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna s.k.
előadó bíró

Dr. Hőbl Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül: